ani nevim proč
„skoč“
slovo, co se k nám neslo odnikud větrem
když jsme stály na balkóně
a nad horkym čajem
polemizovaly o smrti
(kdysi)

kdysi
nebyly jsme úplně šťastný
ale něco nás dělilo od bezradnosti
asi ty malý radosti
co nám zbyly
z kdysi

fotíš na film moje bosý nohy, co se ti na parketách lepí do rozlitýho červenýho vína. tančim do rytmu starý desky. zní smutně. hrozně ráda pozoruju, jak se se zbytkem vína v pěkný skleničce houpeš do rytmu poslední chvilky poškrábaný desky. vypadáš smutně, jako že ti stačí pár vteřin a rozbrečíš se. moje unavený opilý tělo se tě snaží utančit a moje rty toužej jenom po tobě. je mi smutno. vždycky, když se nuceně usměješ, je mi smutněji. všechno je černobílý, víc než to bylo kdykoli předtím. ze všech smutnejch dnů je mi nejhůř, i když krásně. kouříš jednu cigaretu za druhou a i ten večer je sám o sobě hrozně pěknej, ale pak jsme tam my. dvě ublížený duše, co vypadaj, že se rozsypou a už je nikdo neposbírá. je mi nás líto. ještě jedno víno?